

Sygnatura akt II AKa 125/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2022 r.

4. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Janusz Godzwon /spr./

Sędziowie: SA Andrzej Kot

SA Piotr Kaczmarek

SA Maciej Skórniak

SA Jarosław Mazurek

Protokolant: Joanna Rowińska

6. przy udziale Artura Jończyka prokuratora Prokuratury (...)

7. po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2022 r. sprawy:

1. M. M. (1)

8. oskarżonego z art. 148 § 1 kk, art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk, art. 193 kk, art. 217 § 1 kk, art. 216 § 1 kk

2. E. P. (1)

9. oskarżonego z art. 162 § 1 kk

10. na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych oraz prokuratora co do obu oskarżonych

11. od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

12. z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 78/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do M. M. (1) w ten sposób, że w miejsce czynu przypisanego mu w pkt I części dyspozytywnej uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 25 sierpnia 2019r. w lesie pomiędzy miejscowościami K.

i P. w woj. (...) umyślnie naraził pokrzywdzonego P. Ł. (1) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że polał pokrzywdzonego substancją łatwopalną, a następnie w wyniku niezachowania wymaganej ostrożności spowodował zapłon tej substancji w wyniku czego doszło do powstania u pokrzywdzonego obrażeń w postaci oparzeń trzeciego i czwartego stopnia 96 % powierzchni ciała, a następnie w dniu 5 września 2019r. do śmierci pokrzywdzonego, który to skutek oskarżony mógł przewidzieć, tj. czynu z art. 160 § 1 kk i art. 155 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 155 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet na podstawie art. 63 § 1 kk okres tymczasowego aresztowania od 25 sierpnia 2019r. godz. 17:35 do 26

sierpnia 2019r. godz. 14:55, od 28 sierpnia 2019r. godz. 15:40 do 30 sierpnia 2019r. godz. 13:53 oraz od 19 września 2019r. godz. 14:45 do 22 czerwca 2022r.;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec E. P. (1) w ten sposób, że kwalifikację prawną przypisanego mu czynu uzupełnia o przepis art. 4 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 162 § 1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec M. M. (1) i E. P. (1) utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. G. kwotę 738 złotych, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w częściach:

- od M. M. (1) 10 złotych

- od E. P. (1) 748 złotych

i wymierza im opłaty za obie instancje w wysokości:

- M. M. (1) 600 złotych

- E. P. (1) 300 złotych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 125/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z 2 grudnia 2021 roku,			

sygnatura akt III 78/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za	

	podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6.	Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>				
Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego M. M. (1),- adw. K. W. – zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>I.naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na treść wydanego orzeczenia – w szczególności naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na niewskazaniu w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia z jakich powodów sąd nie uznał istotnych dowodów w postaci zeznań świadków: M. S., M. T., P. K., D. S., P. U., K. L., M. G., S. N. (1) i D. K. (1), a nadto nie wskazał z jakich powodów nie uznał wyjaśnień osk. M. M. (1) za wiarygodne:</p> <p>- art. 4 i 410 k.p.k., a polegający na nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

oskarżonego,
wynikających z
zeznań świadków
M. S., M. G. i
P. K., z których
jednoznacznie
wynika, iż ofiara
podpalenia P. Ł. (1),
który był przytomny
w dniu zdarzenia
nie wskazywał jako
sprawcy podpalenia
oskarżonego M.
M. (1); a także
pominięciu
istotnego dowodu
z przesłuchania
świadka D. K.
(1), złożonych w
toku postępowania
przygotowawczego
oraz na rozprawie
głównej w dniu
14.10.2021 r.
wskazujących, iż
sprawca podpalenia
był współoskarżony
E. P. (1);

- art. 170 § 1 pkt 3
k.p.k. w zw. z art. 211
k.p.k. i art. 6 k.p.k.
– polegający na
oddaleniu
postanowieniem z
dnia 2.09.2021 r.
wniosku o
przeprowadzenie
dowodu z
eksperymentu
procesowego
zmierającego do
odtworzenia
przebiegu
stanowiącego
przedmiot
rozpoznania sprawy
zdarzenia z dnia
25.08.2019 r. w
lesie pomiędzy

	<p>miejscościami K. i P. z udziałem oskarżonych M. M. (1) i osk. E. P. (1) oraz świadka I. G. (1), jako nieprzydatnego do stwierdzenia okoliczności związanych z przebiegiem zdarzenia, co narusza bezpośrednio prawo do obrony oskarżonego;</p> <p>- art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegający na odczytaniu zeznań istotnego świadka W. Z. (1) pomimo braku okoliczności warunkujących dopuszczalność odczytania protokołu zeznań poprzednio złożonych przez świadka, co uniemożliwiło prawidłową obronę oskarżonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut obraży przepisu art. 424 § 1 k.p.k. można uznać za zasadny w tym sensie, iż w uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy rzeczywiście nie</p>				

odniósł się do zeznań świadków wskazanych w tym zarzucie. Nie jest to jednak w ocenie Sądu odwoławczego uchybienie mające wpływ na treść orzeczenia.

Niewskazanie przez Sąd I instancji powyższych dowodów wskazuje na to, że uznał je za nieistotne przy ustalaniu stanu faktycznego. Z takim zaś stanowiskiem można się zgodzić. Chodzi bowiem o zeznania policjantów, strażaków i członków służb medycznych, którzy siłą rzeczy znaleźli się na miejscu już po samym zdarzeniu. Nie mieli oni więc żadnych informacji o samym przebiegu zajścia, gdyż nawet pokrzywdzony nie podał żadnych informacji na ten temat. Podobnie ma się sprawa ze świadkiem D. K.. Zeznał on, że E. P. miał mu opowiedzieć jak doszło do podpalenia P. Ł. a mianowicie, że od żaru z papierosa zajęło się ogniem podłoże na którym stał pokrzywdzony. Zeznania te są niewiarygodne nie

tylko w świetle wyjaśnień E.P., ale i opinii biegłych z zakresu pożarnictwa i medycyny sądowej. Z opinii tych wynika bowiem jasno, że do podpalenia pokrzywdzonego doszło w wyniku oblania go substancją łatwopalną. W tej sytuacji uznanie tych zeznań za nieprzydatne do ustalenia stanu faktycznego, nie może być potraktowane jako obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku.

Nie można się zgodzić ze zdaniem autora apelacji, iż Sąd Okręgowy nie wskazał w uzasadnieniu z jakich powodów nie uznał wyjaśnień oskarżonego co do przebiegu zdarzenia za niewiarygodne. Stanowisko w tej kwestii Sąd I instancji zawarł w punkcie 2.2 (1.30) uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Dokonana tu ocena wyjaśnień M. M. nie jest przesadnie szczegółowa, ale jasna i przekonująca. Słusznie zwrócono

uwagę na ewidentną sprzeczność relacji oskarżonego z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, zwłaszcza opinią biegłego z zakresu pożarnictwa.

Wyklucza ona całkowicie wersję oskarżonego co do przyczyny powstania pożaru wskazując, podobnie jak opinia biegłej z zakresu medycyny sądowej, iż zaczął się on od podpalenia ciała P. Ł..

Bezpodstawny jest również zarzut obrazy przepisów art. 4 i 410 k.p.k.

Obrońca oskarżonego wydaje się przeceniać okoliczność, iż pokrzywdzony bezpośrednio po zdarzeniu, w obecności i na pytania świadków wymienionych w tym zarzucie, nie wskazał na M. M. jako sprawcy podpalenia.

Oczywiście apelujący ma rację podnosząc, iż P. Ł. był przytomny i że pozostawał w kontakcie słownym z otaczającymi go ludźmi, głównie pracownikami różnych służb. Rzeczywiście

odpowiadał on na ich pytania. Zważyć jednak należy, że były to proste i lakoniczne słowa na proste pytania odnoszące się do stanu jego zdrowia. Bez wątpienia był on jednak w szoku i chociażby tym można wytłumaczyć brak odpowiedzi na pytania wymagające większego wysiłku umysłowego jak właśnie pytanie o to jak doszło do zdarzenia. Nie bierze ponadto pod uwagę autor apelacji, iż P. Ł., który w momencie gdy doszło do podpalenia odwrócony był plecami do oskarżonego (to wynika z w/w opinii) mógł nie wiedzieć i nie wiedzieć jak doszło do zdarzenia. Brak więc wskazania przez pokrzywdzonego sprawcy przestępstwa nie może być jednoznacznie uznany za okoliczność przemawiającą na korzyść oskarżonego, tak jak domaga się tego jego obrońca. Nie można w związku z powyższym mówić o

obrazie ani art. 4, ani 410 k.p.k.

Za bezskuteczny należy również uznać zarzut oddalenia przez Sąd I instancji wniosku dowodowego o przeprowadzenie eksperymentu procesowego w miejscu zdarzenia z udziałem oskarżonych oraz świadka I. G. (1). Zdaniem obrońcy M. M. przeprowadzenie takiego eksperymentu pozwoliłoby na odtworzenie rzeczywistego przebiegu zdarzenia i podważyłoby relację oskarżonego E. P. o tym, że w chwili zapłonu nie znajdował się on w lasku w którym doszło do pożaru. Oddalając na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. wniosek Sąd Okręgowy podał, że dowód ten jest nieprzydatny dla stwierdzenia powyższej okoliczności z uwagi na upływ czasu. Być może rację ma autor apelacji, iż w takiej sytuacji bardziej właściwe byłoby powołanie się na przepis art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. Tym niemniej

nie można się zgodzić z zarzutem, iż oddalenie tego wniosku dowodowego było niezasadne i naruszyło prawo oskarżonego do obrony. Zauważyć przy tym trzeba, że obrońca podnosi, iż z zeznań I. G. wynika, iż po zatrzymaniu jej samochodu przez M. M. nie widziała ona oznak pożaru. Nie do końca jest to zgodne z rzeczywistością. Świadek rzeczywiście na rozprawie w dniu 14 stycznia 2021 roku (t.V , k.904) na pytanie obrońcy zeznała, że „na 100 procent jest pewna, że pożar w lesie nie był widoczny w momencie gdy oskarżony nas zatrzymał”. Za chwilę jednak, z kolei na pytanie prokuratora stwierdziła, że za chaszcami widać było dym, a później pojawił się ogień. Zeznania te zresztą potwierdzają wnioski opinii biegłego z zakresu pożarnictwa o przyczynie powstania pożaru i przeczą wersji M. M., że najpierw doszło do zapalenia się trawy. W tej sytuacji nie

było konieczności
uwzględnienia
wniosku
dowodowego o
przeprowadzenie
eksperymentu z
udziałem tego
świadka.

Bezzasadny jest
zarzut obrazy
przepisu art. 391 §
1 k.p.k. Co prawda
zastrzeżenia może
budzić powołanie się
przez Sąd Okręgowy
na niemożność
doręczenia
wezwania świadkowi
W. Z. w sytuacji,
gdy przyczyną jego
niestawiennictwa
było długotrwałe
zwolnienie
lekarskie. Bardziej
już zasadne byłoby
tu powołanie się
na nie dające się
usunąć przeszkody
w stawiennictwie
świadka, a
najlepszym
rozwiązaniem
zaniechanie
wezwanie świadka
na podstawie art.
350a k.p.k. i
odczytanie jego
zeznań w trybie
art. 391 § 1 k.p.k.
Można więc mówić o
pewnym uchybieniu
proceduralnym ze
strony Sądu I
instancji nie
mającym jednak
wpływu na treść
orzeczenia. W
gruncie rzeczy
bowiem, wbrew

<p>opinii apelującego, rozbieżności pomiędzy treścią notatki urzędowej sporządzonej przez świadka a późniejszymi wyjaśnieniami oskarżonego E. P., nie są istotne. Autor apelacji nie precyzuje przy tym o jakie ewentualne rozbieżności mu chodzi. Należy też zauważyć, iż żadna ze stron nie wносиła o odczytanie protokołu zeznań świadka. Mógł więc Sąd Okręgowy w związku z tym poprzestać na ich ujawnieniu, uznając ich odczytanie za zbędne.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może</p>			

<p>nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 i art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W ocenie Sądu odwoławczego żaden z tych wypadków nie zachodzi w niniejszej sprawie. Nie zachodzą w szczególności bezwzględne przyczyny odwoławcze ani sytuacja o której mowa w art. 454 k.p.k. Nie ma też konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości. Sąd I instancji przeprowadził bowiem postępowanie szczegółowo, z uwzględnieniem wszystkich istotnych dowodów.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>II. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego orzeczenia co do czynu opisanego w pkt I polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony M. M. (1) polał P. Ł. (1) substancją łatwopalną, a</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>następnie za pomocą zapalniczki podpałił go, w sytuacji gdy nie zezwala na to zebrany materiał dowodowy wymieniony w pkt od 1.1.-1.29 ustaleń faktycznych w uzasadnieniu skarżonego wyroku wskazanych przez Sąd za podstawę takich ustaleń.</p> <p>Ponadto – odnośnie czynu opisanego w pkt IV zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuwzględnieniu podstawowych okoliczności dotyczących przebiegu zdarzenia w dniu 25.08.2019 r. z udziałem S. N. (2), a mianowicie faktu, iż to pokrzywdzona swoim wyzywającym zachowaniem sprowokowała oskarżonego nazywając go „pierdolonym złodziejem”, co wynika z zeznań samej pokrzywdzonej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut błędu w ustaleniach</p>				

faktycznych co do ustalenia, iż to M. M. spowodował obrażenia skutkujące śmiercią pokrzywdzonego, należy uznać za bezpodstawny. Inną kwestią jest natomiast ustalenie co do zamiaru z jakim działał oskarżony, o czym będzie mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Wbrew wywodom apelacji obrońcy Sąd I instancji trafnie uznał, że to M. M. był sprawcą przedmiotowego zdarzenia. Wersja podana przez niego stoi w ewidentnej sprzeczności nie tylko z wyjaśnieniami E.P. ale przede wszystkim z dowodami w postaci opinii sporządzonych w tej sprawie. Pomijając już zmienność w wyjaśnieniach oskarżonego, przedstawił on ostatecznie wersję wydarzeń całkowicie niewiarygodną. Według niego, pokrzywdzony, zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami, miał oblać się benzyną. Następnie wskutek

przypadkowego
bądź celowego
działania E.P. (w tym
zakresie wyjaśnienia
M. M. są
niekonsekwentne)
doszło do pożaru
podłoża po czym
ogień objął P. Ł..
Wersja taka została
jednoznacznie
wykluczona przez
biegłego z zakresu
pożarnictwa T. S.
(1). Trzeba przy tym
podkreślić, iż opinia
ta jest pełna, jasna i
została sporządzona
w profesjonalny
sposób z
wykorzystaniem
przez biegłego
eksperymentu z
użyciem substancji
łatwopalnych na
miejscu zdarzenia.
Zdaniem biegłego
ślady powstałe na
miejscu pożaru i
charakter i
obszerność obrażeń
praktycznie całej
powierzchni ciała
pokrzywdzonego
wskazują na to, iż
pożar nie powstał w
sposób podany przez
oskarżonego. Jak
stwierdził biegły w
przypadku zapalenia
się najpierw podłoża
(trawy) temperatura
nie mogła być na
tyle wysoka, aby
spowodować tego
rodzaju obrażenia
jakie ujawniono u P.
Ł.. Poza tym ogień
rozprzestrzeniałby
się wówczas na tyle

wolno, że nawet osoba znajdująca się w centrum pożaru mogłaby uciec z tego miejsca. Wnioski powyższe należy uznać za logiczne i słusznie na ich podstawie Sąd Okręgowy ustalił, że przyczyną pożaru było oblanie pokrzywdzonego łatwopalną cieczą, a następnie podpalenie. Odnośnie podnoszonej w apelacji okoliczności poparzenia w znacznym stopniu dłoni pokrzywdzonego wypowiedziała się z kolei na rozprawie w dniu 14 października 2021 roku (t. VI, k.1041) biegła J. S. (1). Według niej wersji o tym, iż do podpalenia doszło, gdy pokrzywdzony trzymał w rękach butelkę z cieczą przeczy fakt, że obrażenia na przedniej części ciała P. Ł. były mniejsze i mniej intensywne niż na plecach. To właśnie na plecach ofiary były przede wszystkim zmiany w postaci oparzeń IV stopnia. Zdaniem biegłej pozwala to na przypuszczenie, że pokrzywdzony został polany cieczą właśnie z tyłu.

<p>Wniosek taki wydaje się być zasadny w świetle zasad wiedzy i logicznego rozumowania. Nie popełnił więc Sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych uznając, że doszło do oblania pokrzywdzonego łatwopalną cieczą przez M. M..</p> <p>Za bezpodstawny należy również uznać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dotyczący przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. Nawet bowiem gdyby przyjąć, że pokrzywdzona odpowiedziała zniewagą wzajemną to zastosowanie przepisu § 3 tego przepisu jest fakultatywne i Sąd Okręgowy nie miałby obowiązku od odstąpienia od wymierzenia kary.</p>			
Wniosek			
uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny.				
<p>Nie zachodzą bezwzględne przyczyny odwoławcze ani sytuacja o której mowa w art. 454 k.p.k. Nie ma też konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, albowiem Sąd I instancji nie dopuścił się błędu (w zakresie objętym zarzutem) w ustaleniach faktycznych który mógłby mieć wpływ na treść orzeczenia.</p>				
3.3.	<p>Obrońca oskarżonego – adw. P. H. – zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k. (w zw. z art. 193 k.p.k. i w zw. z art. 211 k.p.k.) oraz wynikający stąd błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na poczynienie tych ustaleń i treść wyroku – poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

dowodowego, w tym przede wszystkim poprzez dowolną, nie poprzedzoną rzetelną analizą, ocenę wyjaśnień M. M. (1) i E. P. (1) w powiązaniu z zeznaniami świadków składających swoje depozycje w zakresie zamiaru M. M. spowodowania śmierci pokrzywdzonego, nieuzasadnionym przyznaniem waloru nadrzędnego dowodu, ujawnionemu śladowi odbitki linii papilarnej M. M. na butelce, w której nie znajdował się płyn łatwopalny, brakiem wzięcia pod uwagę opinii o jakości poparzeń M. M., a także zeznań pierwszych świadków widoku pokrzywdzonego w zakresie w jakim podali, iż pokrzywdzony posiadał najbardziej uszkodzone kciuki i dłonie, jakby od wybuchu przedmiotu w jego dłoniach, nie wzięcia pod uwagę braku śladów substancji łatwopalnych na dłoniach M. M., a także istnienia wersji podawanej przez D. K. (1) o przyznaniu się drugiego z

oskarżonych do spowodowania śmierci ofiary (w tym zaniechania potwierdzenia tej wersji przez kolejnego świadka A. S.); co przy jakości wyjaśnień zarówno M. M. jak i E. P., prowadzi do wniosku, iż w sprawie doszło nie tylko do błędu w ustaleniach faktycznych, który polegała na uznaniu, iż zebrany materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że M. M. (1) swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona art. 148 § 2 pkt 1 k.k. w zamiarze ewentualnym, ale także uznać należy, iż nie sposób było wyrokować w sprawie bez przeprowadzenia wnioskowanego przez obronę eksperymentu procesowego, co ostatecznie pozwoliłoby również na zasięgnięcie opinii multi dyscyplinarnej biegłych, która pozwoliłaby na rzetelniejsze i zgodne z zasadami prawdy materialnej odtworzenie inkryminowanego zdarzenia.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji dopuścił się rzeczywiście błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, że M. M. działał z zamiarem pozbawienia życia P. Ł.. Zgromadzony materiał dowodowy nie daje bowiem podstaw do takiego ustalenia. Błąd ten jest wynikiem dowolnej oceny dowodów przez Sąd Okręgowy, chociaż nie do końca można się zgodzić z wszystkimi argumentami autora apelacji w tym zakresie.</p> <p>Należy się zgodzić z obrońcą oskarżonego, iż Sąd I instancji zbyt dużą wagę przywiązał do gróźb pozbawienia życia pokrzywdzonego wypowiedzianych przez M. M. w dniu zdarzenia. W orzecznictwie wiele razy podkreślano, iż samo wypowiedzianie takich gróźb, a następnie spowodowanie śmierci osoby wobec</p>		

której były one kierowane nie przesądza jeszcze o zamiarze zabójstwa. Należy je przecież ocenić w realiach danej sprawy, mając na uwadze wszystkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe sprawy. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż tego rodzaju groźby bądź też groźby podpalenia oskarżony wypowiadał już często w przeszłości. Można powiedzieć, że był z tego znany lokalnej społeczności. Wydaje się więc, iż był to jego zwykły sposób zachowania w sytuacjach stresowych i konfliktów z innymi osobami. Należy też zwrócić przy tym uwagę, że do realizacji tych gróźb nie dochodziło. Trzeba też stwierdzić, iż wypowiedanie publicznie gróźb a następnie dokonanie zabójstwa, jest irracjonalne nawet mając na uwadze to, że oskarżony nie grzeszy nadmiarem inteligencji. Zgodzić się również należy, iż nie można

zbyt wielkiej wagi przywiązywać do słów wypowiedzianych przez oskarżonego w radiowozie. Nie przesądzają one o kwestii zamiaru, czy też umyślności bądź nieumyślności działania. Ma więc rację apelujący, iż Sąd I instancji nie wziął w tym kontekście pod uwagę dyssocjalnej osobowości M. M.. Bardziej miarodajne w tej sytuacji co do zamiaru oskarżonego wydają się być wyjaśnienia E.P.. W swoich wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym podał on, że krytycznego dnia oskarżony przyjechał do niego. Był zły na P. Ł. za kradzież krzaków marihuany i powiedział E.P., że chce pokrzywdzonego nastraszyć i "że go nastraszy, że go spali". Poprosił przy tym E.P., aby przyszedł do lasku, gdyż P. Ł. będzie się wtedy bardziej bał. Już nawet ta prośba zdaje się wskazywać, iż zamiarem M. M. nie było dokonanie zabójstwa pokrzywdzonego.

Trudno sobie bowiem wyobrazić, by mając taki zamiar, oskarżony sprowadzał na miejsce zbrodni świadka, który mógłby go przecież później obciążyć.

Nie dokonał też Sąd Okręgowy właściwej oceny i analizy zachowania oskarżonego bezpośrednio po zdarzeniu. Już przecież z wyjaśnień E.P. wynika, że M. M. próbował zgasić ogień na ciele pokrzywdzonego. Następnie zatrzymał samochód w którym jechali I. G. i W.K. i poprosił o wezwanie pogotowia. Według zeznań I. G. złożonych na rozprawie oskarżony był przestraszony i płakał. Świadek stwierdziła nawet, że jeszcze nigdy nie widziała kogoś tak przerażonego. To zachowanie przemawia za przyjęciem, iż rzeczywiście jego zamiarem było nastraszenie pokrzywdzonego i że nie chciał ani nie godził się na skutek w postaci jego śmierci. Wszystko wskazuje na to, iż podczas tej próby "nastraszenia" P. Ł.

sytuacja wymknęła się oskarżonemu spod kontroli i doszło do zapalenia oparów benzyny, a od nich ciała pokrzywdzonego.

Sąd I instancji stwierdził w uzasadnieniu wyroku, że M. M. oblał pokrzywdzonego łatwopalną substancją, a następnie za pomocą zapalniczki go podpałił. O ile w świetle opinii biegłych T. S. i J. S. należy zgodzić się z tym, że P. Ł. został oblany cieczą łatwopalną i że nie ma wątpliwości, że zrobił to oskarżony, to ustalenie o celowym podpaleniu należy uznać za błędne. Trzeba powiedzieć, że żaden dowód nie potwierdza takiego faktu. Ma przy tym rację apelujący, iż z niewiadomych przyczyn Sąd I instancji powołuje się na dowód w postaci śladów linii papilarnych oskarżonego na butelce, która nie zawierała cieczy łatwopalnej.

W tym zakresie dysponujemy jedynie dowodami w

postaci wyjaśnień M. M. oraz opiniami biegłych T. S. i J. S.. O tym, że wersja oskarżonego jest pokrętna i niewiarygodna, była już wcześniej mowa. Z tego jednak, iż M. M. przedstawia nieprawdziwy przebieg zdarzenia nie można wyciągać automatycznie wniosku, iż jego zamiarem było pozbawienie życia pokrzywdzonego. Z kolei opinie w/w biegłych są na pewno pomocne co do ustalenia, iż doszło do obłania tylnej części ciała P. Ł. substancją łatwopalną oraz do obrażeń w postaci poparzeń III i IV stopnia. Biegli jednak nie odpowiedzieli, gdyż nie mogli na to odpowiedzieć, czy podpalenie tej substancji było wynikiem celowego, umyślnego działania, czy też doszło do tego w sposób przypadkowy w wyniku niezachowania ostrożności. W istocie rzeczy mamy więc do czynienia z nie dającą się usunąć wątpliwością w tym zakresie. Wątpliwość taką należy oczywiście

rozstrzygnąć na
korzyść
oskarżonego.
Zgodzić się więc
trzeba z zarzutem,
iż Sąd Okręgowy,
wskutek niezgodnej
z regulami
określonymi w art.
7 k.p.k. dopuścił się
błędu w ustaleniach
faktycznych
przyjmując, że M. M.
działał w zamiarze
ewentualnym
pozbawienia życia
pokrzywdzonego.

Zdaniem Sądu
Apelacyjnego
zachowanie
oskarżonego
wyczerpało jedynie
ustawowe znamiona
czynu z art. 160 §
1 k.k. i art. 155
k.k. w zw. z art. 11
§ 2 k.k. Oblewając
P. Ł. łatwopalną
substancją naraził
go bowiem na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utrąty życia albo
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu. W
tych okolicznościach
w jakich to
miało miejsce mogło
bowiem dojść do
przypadkowego
nawet zapalenia
cieczy, co przecież
faktycznie nastąpiło.
Oskarżony bowiem
wskutek
niezachowania
wymaganej
ostrożności
spowodował zapłon

łatwopalnej substancji. W wyniku tego P. Ł. doznał obrażeń w postaci poparzeń III i IV stopnia, których skutkiem była jego śmierć. Śmierć, która była jednak objęta zamiarem nieumyślnym, a nie umyślnym zamiarem ewentualnym jak to przyjął Sąd I instancji.

Przy wymiarze kary za ten czyn Sąd Apelacyjny miał na uwadze takie okoliczności obciążające jak wysoce nieodpowiedzialne zachowanie oskarżonego, które spowodowało, że próba nastraszenia skończyła się śmiercią pokrzywdzonego. Oskarżony mógł przewidzieć, że jego brak ostrożności może spowodować taki właśnie skutek. Należy też podkreślić działanie z niskich pobudek, a mianowicie z chęci zemsty za rzekomą kradzież krzewów marihuany. Nie można też zapominać o uprzedniej karalności M. M. i jego negatywnej opinii

<p>środowiskowej. Z drugiej strony za okoliczność łagodzącą uznać trzeba zachowanie oskarżonego po zdarzeniu, który próbował pomóc pokrzywdzonemu i zapobiec skutkom swojego czynu.</p> <p>Uwzględniając te okoliczności i dyrektywy wymiaru kary określone w art, 53 § 1 i 2 k.k. za współmierną do stopnia winy uznano karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Nie zachodzą bezwzględne przyczyny odwoławcze, ani sytuacja o której mowa w art. 454 k.p.k. Nie ma też konieczności przeprowadzenia na</p>			

<p>nowo przewodu w całości. Tym niemniej uznając zarzut obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych za zasadny, Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok co do M. M. w sposób wskazany powyżej.</p>				
<p>3.4.</p>	<p>Prokurator zarzucił:</p> <p>rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego M. M. (1) za przypisaną mu w pkt I części wstępnej wyroku zbrodnię zabójstwa ze szczególnym okrucieństwem, a wynikający z niedostatecznego uwzględnienia przez sąd okoliczności obciążających, a w szczególności sposobu popełnienia czynu związanego z polaniem substancją łatwopalną człowieka i podpaleniem w/w zapalniczką, jego ciężaru gatunkowego, wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, błahego motywu działania sprawcy – chęć odegrania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>się i zemsty, strony podmiotowej oskarżonego – właściwości i warunków osobistych oskarżonego, którego cechuje egocentryzm, brak empatii, skłonność do manipulowania otoczeniem oraz swoim wizerunkiem, impulsywność i agresja – powodujących, że orzeczona kara nie spełnia swoich funkcji w zakresie prewencji szczególnej oraz nie wpływa na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut należy uznać za bezpodstawny. Z rażąco niewspółmiernością kary mamy bowiem do czynienia, gdy już niejako na pierwszy rzut oka, kara wydaje się zdecydowanie zbyt łagodna lub zbyt surowa. Taka sytuacja, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie zachodzi w niniejszej sprawie -</p>				

zakładając
oczywiście, że
stanowisko Sądu
I instancji o
przypisaniu M. M.
zamiaru zabójstwa
jest prawidłowe.
Nie negując wagi
argumentu
prokuratora o
cierpieniach jakie
były udziałem
pokrzywdzonego
stwierdzić trzeba, że
nie dostrzega on
istotnych
okoliczności
przemawiających za
słusznością
wymierzonej przez
Sąd Okręgowy kary.
Przede wszystkim
powinno się mieć
na uwadze, iż
Sąd I instancji
uznał, że M. M.
działał w zamiarze
ewentualnym
pozbawienia życia,
czego zresztą
apelujący nie
podważa. Zamiar
taki zaś cechuje
się jednak przecież
znacznie mniejszym
stopniem winy niż
zamiar bezpośredni.
Stopień winy
natomiast wiąże się
w sposób oczywisty
z wymiarem kary.
Druga istotna
okoliczność,
dostrzeżona przez
Sąd Okręgowy, to
sposób zachowania
oskarżonego
bezpośrednio po
zdarzeniu. Była już
wcześniej mowa o

<p>sprowadzeniu przez sprawcę pomocy pokrzywdzonemu oraz podjętej przez niego od razu próbie ugaszenia ognia na pokrzywdzonym. Mając to na uwadze stwierdzić należy, iż kara 25 lat pozbawienia wolności nie razi łagodnością.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>wymierzenie oskarżonemu kary dożywotniego pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Kara 25 lat pozbawienia wolności orzeczona przez Sąd I instancji jest adekwatna do okoliczności podmiotowych i przedmiotowych sprawy.</p>				
<p>3.5.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego E. P. - ponieważ ani oskarżony ani jego obrońca nie złożyli wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego a</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	wniosek o uzasadnienie złożony przez prokuratora dotyczy tylko M. M. na podstawie art. 423 § 1a odstąpiono od uzasadnienia wyroku co do apelacji dotyczącej E.P.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Wniosek				
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU				
4.1.				
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności				

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
rozstrzygnięcia zawarte w punktach II, III, IV, VI i VIII części dyspozytywnej.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Orzeczenia zawarte w tych punktach są prawidłowe.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmieniono opis czynu przypisanego M. M. w punkcie I części rozstrzygającej, jak również kwalifikacje prawną tego czynu oraz wymiar kary.		

Zwięźle o powodach zmiany			
Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych uznając, iż oskarżony działał z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze			

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
V	Uznając, iż brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonych z obowiązku pokrycia kosztów postępowania zasądzono od nich na rzecz Skarbu Państwa koszty		

	postępowania odwoławczego oraz wymierzono stosowne opłaty za obie instancje.	
7. PODPIS		
SSA Andrzej Kot SSA Janusz Godzwon SSA Piotr Kaczmarek SSA Maciej Skórniak SSA Jarosław Mazurek		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	pierwszy obrońca oskarżonego M. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uznanie winy		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	drugi obrońca oskarżonego M. M.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uznanie winy	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymiar kary		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana